

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 259/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Ernst Keller Slovakia, s. r. o., Dolné Hony 9, Nitra, zastúpenej Advokátskou kanceláriou TaylorWessing e/n/w/c advokáti s. r. o., Panenská 6, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 CoPr/3/2013 z 11. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Ernst Keller Slovakia, s. r. o., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. marca 2014 doručená sťažnosť spoločnosti Ernst Keller Slovakia, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 CoPr/3/2013 z 11. decembra 2013 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľka bola odporcom v súdnom spore o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou vedenom na Okresnom súde Nitra (ďalej len „okresný súd“). Okresný súd rozsudkom č. k. 10 Cpr/5/2012-169 z 15. apríla 2013 určil, že výpoveď daná navrhovateľovi je neplatná. Krajský súd o odvolaní sťažovateľky namietaným rozsudkom z 11. decembra 2013 rozsudok okresného súdu potvrdil.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že *„Dňa 21. februára 2014 Sťažovateľ podal proti Rozsudku dovolanie. Napriek tomu, že doposiaľ nebolo o dovolaní Najvyšším súdom právoplatne rozhodnuté, z opatrnosti, za účelom nezmeškania lehoty v zmysle § 53 ods. 3 Zákona podávame ústavnú sťažnosť. Sťažovateľ sa chce vyhnúť situácii, že by Najvyšší súd zamietol dovolanie z dôvodu jeho neprípustnosti a medzičasom by uplynula dvojmesačná lehota od právoplatnosti Rozsudku na podanie ústavnej sťažnosti.“*.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv namietaným rozsudkom krajského súdu (bod 1), zrušil tento rozsudok a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiadala priznať náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

7. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. Podstatou námietok sťažovateľky je právne posúdenie postupu a následného rozhodnutia krajského súdu v jej právnej veci najmä z hľadiska rešpektovania jej práva na súdnu právnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces (body 1 a 4), v dôsledku porušenia ktorých sa domáhala ako v konaní pred ústavným súdom, tak aj podaním

dovolania Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky zrušenia namietaného rozhodnutia krajského súdu (bod 4).

9. Ak sa za tejto situácie domáhala svojho práva jednak na najvyššom súde (bod 3) a zároveň aj na ústavnom súde, musela byť sťažnosť odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude najprv rozhodovať najvyšší súd.

10. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09, I. ÚS 178/2010, I. ÚS 46/2014), že v prípade podania opravného prostriedku (odvolania či dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54 alebo vo veci Soffer proti Česká republika, sťažnosť č. 31419/04, body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom (riadnym alebo mimoriadnym).

11. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou, ako aj ďalšími návrhmi sťažovateľky meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2014